

den ærede Minister ikke bestride, thi saa maatte han principielt have modsat sig den — saa skulde han have givet den en delikat Behandling, thi jeg synes, at en Sag af saa smuk og delikat Natur fortjener en saadan Behandling. Men enten har den ærede Minister ikke forstaaet det, eller ogsaa har han ikke villet behandle Sagen med den Delikatesse og Omhu, som den fortjente. Mener Ministeren ikke det, saa er det kun et Bevis paa, hvor forskelligt vort Syn er i denne som i mange andre Sager. Med Hensyn til det specielle Punkt, jeg før berørte, angaaende dem, der endnu ikke have indgivet Ansøgning, kan jeg kun være tilfreds med, at den ærede Minister har tænkt sig Muligheden af at rette derpaa ved en ny Bekendtgørelse. Det var jo mine Protegeer, som vare den ærede Minister mindst behagelige, nemlig de beskedne, men jeg skal sige, hvorfor jeg synes, at der skal tages Hensyn til dem; det er, fordi jeg finder, at Beskedenhed er en meget god Ting. Der er mangfoldige Tilfælde, hvor jeg vilde ønske, at der blev vist noget mere Beskedenhed, særlig naar man skal være med til at søge at redde noget af Kassen. Og Grunden, hvorfor jeg sætter Pris derpaa ved denne Lejlighed, er, at Lovens Princip er bleven forandret. Da Ansøgningerne forlangtes indgivne, var det under andre Forudsætninger end dem, hvorunder Loven nu søges gennemført, og det er Ministeriets Fejl. Naar dette er Tilfældet, tror jeg, at det er simpel Retfærdighed, at Adgang bydes dem til at præsentere sig for Ministeriet. Det er i den simple Retfærdigheds Navn, at jeg gør denne Henstilling til den ærede Minister. Hvis den ærede Minister ikke kan forstaa det, saa kan jeg tage mig det let; thi hvad jeg siger, gør lige meget til Sagen. Naar Ministeren ikke vil se det, saa vil han ikke; men da der nu er fremkommet en Antydning af, at der kan blive Spørgsmaal om at aabne en ny Adgang til at indgive Ansøgninger, vil jeg lægge et godt Ord ind for, at de beskedne, som altid ere faa, ikke skulle faa den pinagtige Stilling at skulle se paa, at der udføres en Lov, som naturlig ogsaa maa angaa dem, men som de ikke komme til at nyde godt af, blot fordi de ikke havde indgivet Ansøgning, da Loven den Gang forelaa paa et helt andet Grundlag. Jeg vil som sagt ønske, at der i nogen Maade kan raades Bod paa den Ulempe, som derved er kommen til Stede.

Køedt: Det forekommer mig, at det sædvanlige Forhold her i Tinget under denne Diskussion er blevet vendt paa Hovedet. Ellers er det Højre, der fremsætter Krav om rundelige Bevillinger til alt, der angaar Militærvæsenet, og Venstre, der reducerer Beløbene.

Naar der tales om Aanden fra 48, saa maa det vistnok fra alle Sider erkendes, at Parolen den Gang var: „Alt for Fædrelandet“. De Folk, der mødte og deltog i Kampen; vare villige til at lade deres Liv, og mange af dem maatte lade det ved denne Lejlighed. Naar der nu tales om undtagelsesvis ved 50-Aars Jubilæet at vise en Anerkendelse for, hvad vor Hær har gjort i Aarene 1848—50, forekommer det mig, at man netop fra den Side, hvor man holder paa den store Interesse for alt, hvad der angaar Forsvaret, burde være villig til at følge Venstre i at yde en rundelig Anerkendelse til dem, der have deltaget i Kampene den Gang. Jeg har undret mig over, at man fra Højres Side har været uvillig til at gøre det. Jeg kan ikke nægte, at jeg ligesom sikkert mange andre har faaet det Indtryk, at Grunden til, at man ved denne Lejlighed er mindre rundelig, vistnok er den, at Forslaget er fremkommet fra Venstre. Hvis det er Tilfældet, beklager jeg, at Fædrelandsfølelsen hos Højre ikke har vist sig stærkere, end vi have faaet Beviser for ved denne Lejlighed. Jeg beskylder ikke hele Højre for at have denne Anskuelse, men det er en Mistanke, der under Hensyn til Højres sædvanlige Stilling til militære Bevillinger ganske naturlig kommer frem. For mit Vedkommende vilde jeg være meget glad ved, om man vilde gaa til 100 Kr. Jeg synes, at vi lige over for de Folk, der have gjort deres Pligt saa smukt den Gang, bør vise, at vi ere villige til at yde dem vor Tak og Paaskønnelse, og jeg vil derfor stemme for de 100 Kr.

J. Hage: Jeg kan oplyse det ærede Medlem om, at han befinder sig i Vildfarelse med Hensyn til sin Mistanke om, at Højre af politiske Grunde ikke vilde gaa med, fordi Forslaget var fremkommet fra Venstre. Forslaget kom frem i Finansudvalget, og vi bleve fra alle Sider opfordrede til at slutte os til det. Et enkelt Medlem af Højre, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen) sluttede sig dertil; jeg for mit Vedkommende tog straks det Standpunkt, at man var gaaet for vidt, og stillede mig